

Arrest

nr. 283 538 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BOTTIN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2021 dient de verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 10 december 2021 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan Duitsland op grond van artikel 18.1.b, van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 604/2013).

Op 13 december 2021 weigeren de Duitse autoriteiten de terugname van verzoeker. Op 17 december 2021 richt België een verzoek tot herziening aan de Duitse autoriteiten, die vervolgens op 20 december 2021 instemmen met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.d, van de Verordening 604/2013.

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Deze kent de volgende redengeving:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: Y. T.

voornaam: N.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Asmara

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer Y. T. N., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, bood zich op 14.10.2021 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 14.10.2021. Betrokkene verklaarde eerder een verzoek te hebben ingediend in Zwitserland en Duitsland.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene eerder een verzoek indiende in Zwitserland op 21.06.2016 en in Duitsland op 25.10.2016.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 14.01.2021. Hij verklaarde sinds oktober 2015 religieus gehuwd te zijn met T. M. L., zij is geboren in 1995 en heeft de Eritrese nationaliteit. Ze verblijft momenteel in vluchtelingenkamp Hitsats in Ethiopië. Betrokkene stelde dat hij geen kinderen heeft. Hij stelde dat hij een oom langs vaderszijde heeft die in Noorwegen woont en de Noorse nationaliteit zou hebben, T. S. S. Betrokkene kon tijdens het persoonlijk onderhoud een kopie van zijn identiteitskaart voorleggen met nummer (...). Zijn originele identiteitskaart liet hij achter in Eritrea, een paspoort.

Betrokkene verklaarde dat hij Eritrea in september 2015 heeft verlaten omwille van de verplichte legerdienst en omdat er geen vrijheid is. Hij trok te voet naar Ethiopië waar hij tot maart 2016 in vluchtelingenkamp Hitsats verbleef. Hij verliet Ethiopië met een tractor en trok naar Soedan waar hij tot april 2016 bij een vriend van de smokkelaar in Khartoem verbleef. Hij reisde verder per vrachtwagen naar Libië. Betrokkene verklaarde dat hij in Libië door de smokkelaar werd opgesloten. Op 21.05.2016 verliet hij Libië en maakte in een rubberboot de oversteek naar Italië. Hij kwam aan op 24.05.2016 en verbleef er ongeveer een maand. Betrokkene stelde dat hij er een auto-ongeluk had en in het ziekenhuis terechtkwam. Hij reisde vervolgens in juni 2016 per trein naar Zwitserland. Hij werd hier gedwongen een verzoek om internationale bescherming in te dienen maar kreeg een negatieve beslissing, hij kreeg de boodschap dat hij naar Italië moest terugkeren omdat hij er zijn vingerafdrukken gaf. Hij keerde niet terug maar reisde in oktober 2017 verder naar Duitsland per trein. Betrokkene verbleef tot januari 2019 in Giessen in Duitsland. Hij verklaarde dat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende maar dat hij in februari 2017 een negatieve beslissing kreeg. Hij ging in beroep maar kreeg in de zomer van

2018 opnieuw een negatieve beslissing. Hij trok in januari 2019 met de trein naar België en probeerde meermaals door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. Hij stelde dat hij uiteindelijk in België asiel vroeg. (Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij in 2019 geen verzoek om internationale bescherming indiende in België maar wel werd onderschept door de politie waarbij zijn vingerafdrukken werden genomen. Op basis van die vingerafdrukken werd een terugname gevraagd aan de Duitse asielinstanties, zij gingen hiermee akkoord op 19.02.2019 en lieten weten dat betrokkene naar Duitsland was teruggekeerd op 14.08.2020.) Betrokkene verklaarde dat hij in juli 2019 naar Frankrijk trok voor een nieuwe poging het Verenigd Koninkrijk te bereiken. Hij stelde dat hij werd gearresteerd en per vliegtuig werd teruggestuurd naar Duitsland. Hij verbleef in Kassel in Duitsland tot juni 2021 en vroeg er opnieuw internationale bescherming. Betrokkene stelde dat hij opnieuw een weigering kreeg en daarop besloot in juni 2021 terug naar België te reizen. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds zijn binnenkomst in Italië.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder vroegen we de betrokken of hij op vlak van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij België een goed land vind en hoopt hier bescherming te krijgen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Zwitserland omdat hij een bevel kreeg het land te verlaten, hij stelde ook dat hij er geen goede opvang kreeg. Betrokkene uitte ook verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat het daar niet goed is, veel mensen zijn er depressief. Hij stelde dat de opvang niet goed was omdat het erg afgelegen was en er geen goede wifi was waardoor hij buiten moest gaan om zijn familie te bellen. Hij stelde dat ze in Duitsland vluchtelingen haten. Zijn verzoek werd er twee keer afgewezen en hij kreeg er niet de kans om te werken of te studeren.

Op 10.12.2021 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Duitse instanties. Zij weigerden dit verzoek op 13.12.2021 omdat ze niet over voldoende info beschikten over 'whereabouts' van betrokkene tussen zijn verklaarde aankomst in België en het indienen van zijn verzoek in België. Op 17.12.2021 bezorgden wij hun een herzieningsverzoek met meer informatie. Op 20.12.2021 gingen de Duitse instanties akkoord met ons verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de grenspost van Aken-Zuid/Raeren of de luchthaven van Frankfurt/Main. Hij dient zich aan te melden bij HEAE Giessen, Lilienstrasse 2, 35394 Giessen.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3

van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 20.12.2021 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Wat betreft de vrees van betrokkene dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 20.12.2021 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Duitse grondgebied.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek indiende in België omdat hij België een goed land vindt en hoopt hier bescherming te kunnen krijgen en uiteindelijk te kunnen werken en studeren. Hij wil niet naar Duitsland terugkeren omdat het er erg triestig is en mensen er depressief zijn. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er geduldig was en toch tweemaal een negatieve beslissing ontving. Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde verder dat ze in Duitsland vluchtelingen haten. Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollages in Duitsland. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Duitse bevolking geen voorstander is van de opvang van vluchtelingen, of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Duitse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen. Tevens leidt dit geenszins tot de conclusie dat de Duitse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Duitse grondgebied verblijven.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - Country Report : Germany"-2019update, laatste update in juli 2020, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. (AIDA-rapport p. 44, There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.).

Betrokkene verklaarde dat de opvang in Duitsland niet goed was, hij zat er in een afgelegen centrum met slecht wifi-bereik. Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. (AIDA-rapport p. 91, The living conditions in many initial reception centers have been criticized by asylum seekers, volunteers and NGOs). Opnieuw zijn we van oordeel dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het rapport vermeldt dat de bewegingsvrijheid van verzoekers in Duitsland wordt beperkt. Een verzoeker wordt toegewezen aan een specifiek opvangcentrum in een specifiek district. Niet alle opvangcentra en districten zijn even goed ontsloten door het openbaar vervoer. Niettemin mogen verzoekers het centrum waar zij verblijven wel verlaten en zich vrij bewegen binnen het district waaraan zij toegewezen zijn. (AIDA-rapport p. 84, in general, people can travel freely within the town and district in which the reception center is located, although the limited accessibility of certain initial reception centers by public transport raises questions concerning freedom of movement.). We zijn van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Betrokkene verklaarde dat hij in Duitsland niet de mogelijkheid kreeg te werken of te studeren, hij hoopt dit in België wel te kunnen doen. Het rapport vermeldt dat de toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoekers in Duitsland inderdaad erg beperkt en complex is. Verzoekers die in initiële opvangcentra moeten verblijven mogen niet werken. Verzoekers in een initieel opvangcentrum die een verblijfsdocument (Aufenthaltsgestattung) hebben mogen onder bepaalde voorwaarden wel werken vanaf ze negen maanden in procedure zijn. Verzoekers uit een veilig derde land mogen dan weer niet werken. Indien verzoekers niet in een opvangcentrum verblijven en ze hebben een verblijfsdocument (Aufenthaltsgestattung) mogen ze werken vanaf hun procedure drie maanden bezig is. (Aida p. 95) Beroepsopleidingen zijn in theorie toegankelijk voor verzoekers, zij moeten wel beschikken over een werkvergunning om een beroepsopleiding te kunnen aanvangen. Door de korte termijn van dergelijke werkvergunningen is de toegang tot langdurige beroepsopleiding in de praktijk vaak niet mogelijk. De toegang tot hoger onderwijs is in principe mogelijk voor verzoekers die een verblijfsdocument of getolereerd verblijf hebben. In de praktijk bestaan er echter verschillende obstakels die de toegang tot hogere studies bemoeilijken, zo moet men de juiste kwalificaties kunnen aantonen, moet men beschikken over voldoende kennis van de Duitse taal en moet men een ziekteverzekering hebben. Verzoekers krijgen ook geen financiële hulp. (Aida p. 97). Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA-rapport, p.98). Gespecialiseerde hulp voor getraumatiseerde verzoekers wordt in Duitsland verzorgd door gespecialiseerde artsen en therapeuten in hiervoor gespecialiseerde instellingen (AIDA p. 99). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer. Zij dient wel een administratief dossier in.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een enig middel voert de verzoeker als zijnde geschonden het volgende aan:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009, van artikelen 3.2, 6, 1, 17, 18, en 22 van Verordening (eu) nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking), van artikel 22 van de Grondwet, van artikelen 39/82, 51/5, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verwerende partij beschouwt dat België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van Meneer Y. T. is.”

3.1.2. In eerste instantie geeft de verzoeker de volgende louter theoretische uitleg over de door hem aangevoerde bepalingen:

“Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hier op antwoorden op pertinente wijze zodat verzoeker de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet” (CCE n°100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen : “la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs” (RvS, 25 avril 2002, n°105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt om schreven : “veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause” (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; “procéder à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision” (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; “rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir” (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; “le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce” (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Volgens artikel 22 van de Dublin III Verordening: “-/. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van een verzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen. 2. Voor het afhandelen van de procedure ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat worden bewijsmiddelen en indirecte bewijzen gebruikt. 29.6.2013 Publicatieblad van de Europese Unie L 180/43 NL 3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria in de punten a) en b) van dit lid de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure, a) Bewijsmiddelen: i) Dit zijn formele bewijzen die overeenkomstig deze verordening de verantwoordelijkheid bepalen, zolang er geen bewijs is van het tegendeel; ii) De lidstaten leveren het comité van artikel 44 modellen van de

verschillende soorten administratieve documenten, overeenkomstig de in de lijst van formele bewijzen gegeven type-indeling; b) Indirecte bewijzen: i) Dit zijn aanwijzingen die, hoewel weerlegbaar, in sommige gevallen voldoende kunnen zijn, overeenkomstig de bewijskracht die eraan wordt toegekend; ii) De kracht van bewijs van deze aanwijzingen wordt, in samenhang met de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van het verzoek om internationale bescherming, per geval bekeken. 4. De bewijsvereisten mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is voor de correcte toepassing van deze verordening".

Artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III Verordening luidt als volgt: "1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht".

Volgens het artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet van 1980: "Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet".

Volgens het artikel 39/82, §4, al.4 van de Vreemdelingenwet van 1980: "De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden".

Krachtens artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn worden van foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S. / België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Volgens het artikel 3.2 §2 van de Dublin III-Verordening: "Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen".

De Dublin Verordening is aangenomen op het uitgangspunt dat alle EU-lidstaten internationale normen en grondrechten respecteren, daar onder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg werd ook aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Toch oordeelde het Europese Hof van de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) dat er niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in bepaalde lidstaten grote moeilijkheden kan ondervinden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het EU- Handvest). Ook volgens het Hof mogen de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepaling van de Dublin- Verordening indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in dit lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker in geval van overdracht naar dit lidstaat daar een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het EU- Handvest. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de

algemene situatie in die overgedrachte lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de asielzoeker.”

3.1.3. Concreter licht het middel toe:

“In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Duistland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Duistland uitvoeren (RW, 30 januari 2015, n°137.196 - Nieuwsbrief EDEM januari 2015; RW, 16 juni 2015, n°147 792).

Volgens de verwerende partij werd niet aannemelijk gemaakt dat Meneer Y. T. voor overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Om tot de bovenstaande conclusie te komen heeft de verwerende partij niet alleen een gedeeltelijk het rapport AIDA - Asylum Information Database - Country report: Germany - 2019, juli 2020 Update gelezen, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, maar heeft ook geen rekening gehouden met recente informatie die echter op systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Duitsland wijzen. Bijgevolg kan de beslissing van de tegenpartij niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd.

In casu waren de omstandigheden in het centrum waar Meneer Y. T. verbleef voordat hij in Duitsland een negatieve beslissing kreeg, zeer slecht. Hij had niet de mogelijkheid om een arts te raadplegen wanneer dat nodig was.

Veel openbare rapporten wijzen op andere systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Duistland.

Ten eerste is er geen garantie dat verzoeker niet onder dwang naar zijn land van herkomst zal worden teruggezonden. Inderdaad, heeft Duitsland besloten zijn uitzettingsprocedure aan te scherpen om ervoor te zorgen dat mensen daadwerkelijk worden gerepatriëerd. Volgens het AIDA-verslag (update van juli 2020): “The authorities continued to face criticism for their failure to carry out deportations as a total of 32,482 deportations (i.e. returns or Dublin transfers) which had been scheduled in 2019 did not take place. The government was unable to state the reasons for the failure of deportations in the overwhelming majority of cases. Nevertheless, the focus in the political debate remained on deportations which supposedly failed as a result of absconding. As a result, a reform was carried in August 2019 to improve the enforcement of the obligation to leave the country. The new measures include (i) increased powers for law enforcement authorities to access apartments for the purpose of deportation; (ii) new criteria to order detention based on an alleged risk of absconding - such as the refusal to cooperate in obtaining travel documents or the non-compliance with instructions of the authorities. (Hi) a new ground for detention to enforce the ‘obligation to cooperate’ with the authorities’ and (iv) the possibility to hold pre-removal detainees in regular prisons until June 2022” (AIDA - Asylum Information Database - Country report: Germany - 2019 update, laatste update in juli 2020, p. 12).

Duitsland heeft ook onlangs een nieuwe wet aangenomen: “The “Orderly Return Law” — which officially is called the “Second Law for the Improved Execution of Deportations” (Zweites Gesetz zur besseren Durchsetzung der Ausreisepflicht) was introduced on August 21, 2019. It was designed to give more power to authorities to apply sanctions against those who do not comply with the lengthy deportation procedures in Germany. Under the new law, people who are a flight-risk can now be detained prior to their deportation. Furthermore, the law allows authorities to start proceedings against migrants and refugees who lie on their asylum applications” (InfoMigrants, “German deportation law fails to yield results amid pandemic”, 21 augustus 2020, beschikbaar op:

<https://www.infomigrants.net/en/post/26782/german-deportation-law-fails-to-yield-results-amidpandemic>).

Bovendien blijkt dat Duitsland regelmatig deportaties uitvoert: “Thousands of asylum- seekers in Germany have returned multiple times after deportation, according to a report in German media. Those with entry bans often serve a few months in jail or are not arrested at all. Thousands of migrants in Germany have applied for asylum multiple times and return to the country after having been deported, according to a report by German newspaper Die Welt am Sonntag published on Sunday. There are nearly 5,000 asylum-

seekers who have reapplied for asylum after being deported from Germany since 2012, according to the report, which cites official government figures. Some of the asylum-seekers willingly left Germany, knowing deportation was imminent. They then returned to Germany to submit another application for asylum, according to the report" (DW, "Germany: Thousands of migrants return after deportation, report says", 1 december 2019, beschikbaar op: <https://www.dw.com/en/germanv-thousands-of-migrants-return-after-deportation-report-savs/a-51486703>).

Ondanks de door COVID situatie is Duitsland begonnen met de repatriëring van afgewezen asielzoekers:

- DW, "Germany resumes deportations to Afghanistan despite COVID", 16 december 2020, beschikbaar op: <https://www.dw.com/en/germany-resumes-deportations-to-afghanistan-despite-covid/a-55963855>: 'Around 40 rejected asylum-seekers from Afghanistan have arrived in Kabul, according to Afghanistan's Refugee Affairs Ministry. [...] Several German refugee NGOs had sounded alarms over Wednesday's planned deportation flight from Leipzig/Halle airport. The last deportation from Germany to Afghanistan was on March 11, just before the government in Kabul asked for a freeze, as it was struggling to cope with the first wave of the coronavirus pandemic. 'Deportees face threats to their lives' Afghanistan is one of the most dangerous countries in the world. Over the past 10 years, over 100,000 civilians have lost their lives there. The Afghan government and the militant Islamist Taliban are currently in peace talks. But violence has increased markedly this year, with the deputy governor of Kabul and a renowned journalist among the most recent casualties. German opposition politicians have vehemently opposed the resumption of deportations. "The many attacks Afghanistan sees every day forbid deportations there. The deportees face threats to their lives," said Green Party MP Claudia Roth. Günter Burkhardt, executive of the refugee organization Pro Asyl, has called for the planned deportations to be halted immediately. "It is completely irresponsible to go ahead with such plans at a time when the whole country goes into a nationwide lockdown," he said. Infection rates in Afghanistan are also high, constituting a threat to the deportees' safety, the organization points out. "Violence has increased on a very high level and I call on nations who have taken in Afghan refugees to adhere to international humanitarian and human rights standards when dealing with asylum-seekers," Sima Samar, minister for human rights in the Kabul government, told DW. Why the Afghan government agreed to accept the deportees now in the middle of the COVID-19 pandemic is unclear. Afghanistan analyst Thomas Ruttig, with the Tony Blair Institute for Global Ideas, suspects a link to the Afghanistan donors' conference that was held on November 23 and 24 in Geneva, Switzerland. There all participating countries signed a final document committing themselves to facilitate the return of rejected Afghan asylum-seekers. Pandemic further threatens health, welfare. Pro Asyl says it has learned that several individuals who had been scheduled for the deportation flight got German courts to halt procedures, pointing to the security situation as well as the pandemic, which would make it impossible for the returnees to be able to earn a living in the war-torn country. The German Interior Ministry has also confirmed that the Afghan government has demanded all asylum-seekers test negative for the Coronavirus before being deported. There has been no information on regulations on the protection measures for accompanying security personnel. Germany is not the only country to resume deportations to Afghanistan. Earlier this week there were also reports of deportation flights from Austria and Bulgaria

- The Point, "Concerns mount over alarming Germany mass deportation", 4 januari 2021 (beschikbaar op: <https://thepoint.qm/africa/gambia/headlines/concerns-mount-over-alarming-germany-mass-deportation>): "The Gambia Refugees Association (GRA)-Europe Branch, say it is concerned about the resumption of deportation of its members; brothers and sisters in Germany in the midst of the coronavirus pandemic. "On 18th November, 2020, a group of Gambians numbering 20 were deported from Germany and details surrounding their deportation have still not emerged," the Association states in a press release. "The deportees arrived in the Gambia early morning of November 19 and were received at the Banjul International Airport by security personnel, IOM officials, the German representative in the Gambia, the EU Ambassador to the Gambia, among other officials. Information received indicates that the flight which departed from Frankfurt in Germany had no indication of arrival point on the information boards at the Frankfurt airport". "Reliable information gathered from the Gambia Airport officials also indicated that there was no indication of any in-coming flight from Germany on 18th November on the arrival boards. This sounds interesting and we believe the authorities were hiding the deportation move. Additionally, deportees claimed they were escorted in handcuffs by German police in the flight until they arrived in the Gambia. Our association denounced this form of humiliating and inhumane treatment and calls for an immediate stop to it during the process of deportation." According to the Association, the rate at which the German authorities are deporting Gambian migrants is alarming and that they are deeply concerned about the fate and perspective of their brothers and sisters. "The Gambia Government is mute over the deportation and since then, there are reports of Germany planning to deport at least 20 Gambians every month. Already, Germany has planned to deport over 4000 Gambians whose asylum claims were rejected.

In the German region of Baden Württemberg alone, there are over 15000 registered Gambian asylum seekers out of whom, over 4000 are rejected. This is a huge number and we don't think deporting them will be a good idea."

- InfosMigrants, "Concern at EU's growing push to return rejected asylum seekers", 17 december 2020 (beschikbaar op <https://www.infomigrants.net/en/post/29162/concern-at-eu-s-growing-push-to-return-rejected-asylum-seekers>): "Europe is increasing pressure on African countries to take back migrants in exchange for development aid. But the EU should instead be focusing on creating safe routes to seek protection, analysts have warned. In late October, a plane chartered by the German government and the European border agency Frontex took off from Munich airport bound for the Ethiopian capital Addis Ababa. Ten asylum seekers from Ethiopia were on board - they were being forcibly returned to the East African country. Despite the COVID-19 pandemic, European states are once again sending migrants back to many countries, including Mauritania, Tunisia and Afghanistan as well as Ethiopia, on the brink of a civil war. This has raised widespread concerns, including from the United Nations, which has called for a halt to returns, at least until the pandemic crisis is over. Push to increase migrant returns Europe is not only pushing to continue returns, it actually wants to boost the number, according to Olivia Sundberg Diez, an analyst at the European Policy Center. "Increasing returns is a big priority for member states. They want to send the message to prospective arrivals that there is a return system and (that) arriving in Europe doesn't necessarily mean that you will get to stay, " she said".

- InfosMigrants, "Germany and Greece deport failed asylum seekers to Pakistan", 16 juli 2020, beschikbaar op: <https://www.infomigrants.net/en/post/26068/germany-and-greece-deport-failed-asylum-seekers-to-pakistan>): "Germany carried out a deportation flight to Pakistan leaving from Frankfurt. It is the first of its kind since the beginning of the coronavirus pandemic. The daily German newspaper Süddeutsche Zeitung said it received confirmation from federal police authorities working at Frankfurt International Airport that 19 Pakistani nationals had been deported to Islamabad on Tuesday, July 14. The majority of the deportees had reportedly been living in the southern German states of Bavaria and Baden-Württemberg. The aircraft carrying the failed asylum seekers had initially been chartered from Athens, from where it brought ten Pakistani nationals who were deported from Greece. Unlike other EU countries, Germany never announced an official stop to deportation flights during COVID-19, but said it would temporarily halt so-called Dublin transfers for the duration of the pandemic. Under that scenario, refugees and migrants are returned to the first country within the EU in which they registered as asylum seekers. The overall number of deportations from Germany has still plummeted since the outbreak reached Germany in late February, as flights were cancelled for many weeks and many countries shut their borders to curb the potential of infected individuals entering their territory. Controversial practise The practice of returning failed asylum seekers to their home countries is a controversial issue in Germany, with opponents often staging protests when they know of such collective deportation flights in advance. The issue is even more divisive as the majority of deportations from Germany return people to Afghanistan, which in parts is considered by the German government a safe country of origin despite the fact that terrorism, insurgencies and political instability continue to cost lives, pushing Afghans further into opting for migration".

Ten tweede met betrekking tot de behandeling van zijn volgende asielaanvraag, wordt in het AIDA-rapport (pp. 16-17) uitgelegd dat niet alle "protection officers" voldoende gekwalificeerd zijn: "In the course of the debate on the quality of BAM F decisions, it turned out that many decision -makers had not been fully qualified as they had not completed the training modules which the BAM F provides as part of its in-house training programme. According to a media report, based on information submitted by the BAMF, 454 decision makers had not received any kind of relevant training in May 2017, although most of them had been handling asylum applications for many months at the time. As of February 2018, the number of decision-makers without any relevant training had been reduced to 36, according to the report. Nevertheless. 769 out of 2,139 staff members who were deciding on asylum applications as of February 2018 had not completed the full training programme".

Tegelijkertijd wordt de asielprocedure steeds moeilijker: "On August 21, the law addressing deportation, known as "better implementing the obligation to leave the country, " entered into force. In an open letter, 22 NGOs, including lawyers' and judges' associations and child rights, welfare, and human rights organizations, called on the Bundestag to reject the law, which they criticized for its focus on ostracizing migrants and for its alleged violation of human rights. Under the law, all asylum seekers will have to remain in initial reception facilities until the end of their asylum procedure, up to 18 months. Until passage of the new law, this only applied to those from "safe countries of origin. " Rejected asylum seekers who do not cooperate sufficiently in obtaining travel documents can be obliged to stay in the institutions for longer

than 18 months. Authorities are now able to arrest persons who are obliged to leave the country without a court order. Persons obliged to leave the country who do not attend an embassy appointment to establish their identity can be placed in detention for 14 days. The law indicates that persons detained under “deportation detention”—including families and children—will be held in regular prisons. NGOs such as Pro Asyl, Amnesty International, and the Jesuit Refugee Service criticized this as contradicting “the clear case law of the European Court of Justice,” which calls for a strict separation of deportation detention and imprisonment. Refugees deemed to be flight risks can be taken into preventive detention. Officials who pass on information about a planned deportation are liable to prosecution. Legal scholars stress the regulations are legally problematic, as both the German constitution and the EU Return Directive pose high hurdles for deportation detention” (US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor, 2019 Country Reports on Human Rights Practices: Germany, pp. 13-14, <https://www.state.gov/wp-content/uploads/2020/02/GERMANY-2019-HUMAN-RIGHTS-REPORT.pdf>).

Ten derde, in tegenstelling tot wat de wet voorschrijft, hebben asielzoekers niet altijd toegang tot de noodzakelijke gezondheidszorg: “In October, 2018, the UN Committee on Economic, Social and Cultural Rights published its concluding observations on Germany, raising serious concerns about the implementation of the right to health for non-nationals. In July, 2018, in response to a list of issues raised by the UN body, the German Government stated that “prompt access to high-quality health care and treatment is guaranteed in Germany”, and that the applicable rules also permit appropriate health-care provision for non-nationals. This view is, however, in stark contrast to the view of civil society and academia, which submitted a parallel report on the right to health for non-nationals, which was endorsed by more than 40 organisations. The report presents data on three groups of non-nationals without full access to health care in Germany: undocumented migrants, EU citizens without (formal) employment, and asylum seekers. The report is based on the available scientific evidence and on the experience of civil society organisations in Germany offering health care to individuals without or with limited access. Informed by the parallel report, the UN committee raised concerns that the German Residence Act, which obliges public authorities to report undocumented migrants to immigration authorities, “can deter irregular migrant workers from seeking services that are essential for the enjoyment of their rights, such as health care”. The UN further raised concerns that entitlements to health care for asylum seekers are restricted to acute and painful conditions for the first 15 months of their stay, and that national laws do not yet provide clear guidelines on what constitutes “other essential health care services” that are provided in exceptional cases. The UN Committee directly requests revisions of regulations to ensure that “irregular migrant workers can access basic services without fear”. Furthermore, Germany should review the Asylum-Seekers Benefits Act and the Law on Basic Unemployment Benefits for Non-Nationals (which excludes many unemployed EU citizens from social services) to fulfil its duties under international law and ensure that all individuals have equal access to preventive, curative, and palliative health services, regardless of their legal status. Germany should follow the example of the UK and end inappropriate sharing of health data for immigration enforcement. As a result of the decentralised governance system and poor clarification of so-called essential services, the Asylum-Seekers Benefits Act fails to provide equal care within the group of asylum seekers in different regions of Germany. The adoption of the global compacts on migration and on refugees in December, 2018, are a good opportunity for Germany to ensure alignment of its national migration policy with international commitments and duties. Another important step would be the realisation of the government's announcement set out in the coalition agreement to ratify the Additional Protocol to the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights, which would allow individuals to voice their concerns to the UN committee about the violation of their rights” (The Lancet, “UN concerned about the right to health for migrants in Germany”, 23 maart 2019, beschikbaar op: [https://www.thelancet.com/journals/lancet/article/PIIS0140-6736\(19\)30245-4/fulltext](https://www.thelancet.com/journals/lancet/article/PIIS0140-6736(19)30245-4/fulltext)).

De AIDA-database meldt ook dat de toegang tot gezondheidszorg in praktijk moeilijk is: “A common problem in practice is caused by the need to obtain a health insurance voucher (Krankenschein). These vouchers or certificates are usually handed out by medical personnel in the initial reception centres, but once asylum seekers have been referred to other forms of accommodation, they usually have to apply for them at the social welfare office of their municipality. Critics have pointed out that the ambiguity of the scope of benefits under the law leads to varying interpretations in practice from municipality to municipality and may result in bureaucratic arbitrariness by case workers at the social welfare offices, who usually have no medical expertise.[8] [9]The necessity to distribute health insurance vouchers individually also imposes significant administrative burden on the social services.

In response, the Federal States of Berlin, Brandenburg, Bremen, Hamburg, Schleswig- Holstein and Thuringia issue “normal” health insurance cards to asylum seekers, enabling them to see a doctor without

permission from the authorities. In some Federal States (North Rhine-Westphalia, Lower Saxony and Rhineland-Palatinate) the health insurance card for asylum seekers has been introduced in principle, but it has only been implemented in a few municipalities.[10] Other Federal States (e.g. Bavaria and Baden-Württemberg, Saxony, Mecklenburg-Vorpommern) have announced that they will not participate in the scheme.

It has to be pointed out, however, that even in a Federal State like Brandenburg, where almost all municipalities are issuing health insurance cards, the policy does not apply to asylum seekers in initial reception centres, which fall under the responsibility of the Ministry of the Interior. Due to the recently extended obligation to stay in these centres, this affects many asylum seekers for a substantial amount of their asylum procedure (see Obligation to stay in initial reception centres). This means that they cannot access a medical professional of their choice as they depend on the medical personnel present in the initial reception centres. While nurses are present daily in initial reception centres Eisenhüttenstadt and Doberlug-Kirchhain, medical doctors are only on site three days a week. [11] A further practical problem reported is the fact that the medical staff is very restrictive in referring patients to medical specialists. This makes it almost impossible for asylum seekers to meet the legal requirements for the proof of medical conditions in asylum procedures, which explicitly requires a qualified certificate from a medical specialist. [12]

Similarly, in Bavaria, access to health care is rendered extremely difficult for asylum seekers living in AnKER Dependancen. There is often no general practitioner in the Dependancen and residents have therefore to receive care in the main AnKER building, which can be located miles away. Moreover, the doctor present in an AnKER centre is usually a general practitioner and does not provide medical reports, while access to specialised doctors can only take place following a referral from the general practitioner. [13] As seen above, this problem is not specific to AnKER centres, but also prevalent in other reception centres" (AIDA, Health Care : Germany, update 30 november 2020, beschikbaar op: <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/reception-conditions/health-care/>).

Ten vierde blijkt uit objectieve informatie dat er in Duitsland nog steeds sprake is van discriminatie tegen migranten. Deze discriminatie komt van de bevolking, maar ook van leden van de politiediensten:

- Le Figaro, "Allemagne : un migrant victime d'une agression raciste", 30 augustus 2018 (<https://www.lefigaro.fr/international/2018/08/30/01003-20180830ARTFIGQ0060-allemaque-un-migrant-victime-d-une-agression-raciste.php>) : "Quelques jours après la démonstration de force de l'extrême droite réclamant le départ des étrangers, un migrant a été tabassé en rentrant chez lui. La police affirme que l'agression est de nature xénophobe".

- Le Figaro, "Allemagne: des agents de sécurité incitent des migrants à la prostitution", 25 oktober 2017 (<https://www.lefigaro.fr/flash-actu/2017/10/25/97001-20171025FILWWW00174-allemaque-des-agents-de-securite-incitent-des-migrants-a-la-prostitution.php>) : "Des agents de sécurité travaillant dans des foyers pour migrants gérés par la mairie de Berlin ont incité des réfugiés, notamment des mineurs, à se prostituer, selon la télévision publique allemande, suscitant l'indignation du gouvernement. "On doit prendre ces informations très au sérieux car abuser de la situation de détresse dans laquelle se trouvent de nombreux réfugiés est inacceptable", a affirmé le porte-parole de la chancelière Angela Merkel Steffen Seibert aujourd'hui. (...)Son témoignage est confirmé par Omar, un demandeur d'asile de 20 ans du foyer de Wilmersdorf qui se prostitue depuis plusieurs mois. "Un jour un agent de sécurité est venu vers moi et m'a demandé: +tu veux faire des affaires? Gagner de l'argent?+ Bien sûr, lui ai-je répondu. Pour l'amour avec une femme, tu reçois 30 euros, peut-être aussi 40", explique-t-il. Or la plupart de ses clients sont finalement des hommes, généralement âgés: "Que puis-je faire? J'ai besoin de cet argent mais ma famille ne doit absolument pas le savoir". En 2015, plusieurs cas de maltraitements de demandeurs d'asile dans des foyers avaient provoqué une vague d'indignation en Allemagne. Plusieurs enquêtes pour blessures corporelles visant des agents de sécurité sont toujours en cours".

In augustus 2018 gingen aanhangers van extreem rechts de straat op om te demonstreren tegen de ontvangst van migranten : "L'inquiétude grandit en Allemagne face au recours à la violence au sein des franges les plus radicales de l'extrême droite dans un contexte électrique autour de la question migratoire. Les "chasses collectives" contre les étrangers organisées par des sympathisants d'extrême droite dimanche dans les rues de Chemnitz, en Saxe, dans l'ex-RDA, puis les violences qui ont marqué lundi soir un nouveau rassemblement de plusieurs milliers d'entre eux - dont plusieurs ont défilé en faisant le salut hitlérien - constituent un choc pour le pays" (L'OBS, "Chasse aux migrants' en Allemagne : 'La

violence xénophobe est spécifique à l'ex-RDA", 29 augustus 2018, <https://www.nouvelobs.com/monde/20180829.QBS1527/chasse-aux-migrants-en-allemaque-la-violence-xenophobe-est-specifique-a-l-ex-rda.html>).

Ook steunde de Duitse minister van Binnenlandse Zaken deze antimigrantenbetoging: "Le ministre a semblé prendre la défense des manifestants d'extrême droite à Chemnitz. (...) Grand contempteur de la politique d'accueil des réfugiés d'Angela Merkel, Horst Seehofer a assuré en marge d'une réunion de son parti, l'Union chrétienne-sociale (CSU), que l'immigration est « la mère de tous les problèmes » en Allemagne, assurent les journaux Bild et die Welt' (Le Soir, "Allemagne : l'immigration est 'mère de tous les problèmes', dit le Ministre de l'Intérieur", 6 septembre 2018, <https://www.lesoir.be/176934/article/2018-09-06/allemaque-limmigration-est-mere-de-tous-le-problemes-dit-le-ministre-de>).

Er is dus geen enkele garantie dat verzoeker naar behoren zal worden verzorgd, dat hij passende gezondheidszorg zal krijgen. Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980. Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen."

3.2. Het theoretisch betoog, zoals weergegeven in punt 3.1.2., is correct.

3.3. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 6, 7, 17, 18 en 22 van de Verordening 604/2013 en artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omdat hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Het louter geven van een theoretische uitleg volstaat niet.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324). De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 16 februari 2005, nr. 140.730).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. De relevante passages uit deze wetsbepaling luiden als volgt:

"§ 1.

Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§ 3.

Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese

regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

(...)

§ 4.

Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 oktober 2021 in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij nazicht van de Eurodac-databank bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker in de loop van de afgelopen 6 jaar meermaals werden geregistreerd in het kader van verzoeken om internationale bescherming. Zo blijken er Dublin-hits op 21 juni 2016 in Zwitserland en op 25 oktober 2016 in Duitsland.

Op 20 december 2021 stemde het *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, d), van de Verordening 604/2013.

Ter gelegenheid van het zogeheten Dublin-interview van 14 januari 2022 verklaarde verzoeker dat zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd afgewezen. Verzoeker stelde dat hij zijn verzoek in België wilde indienen omdat *“ik hoop om hier bescherming te krijgen. Ik vind België een heel goed land en daarom besliste ik om hier asiel aan te vragen”*. Over de bezwaren voor een terugkeer naar Duitsland wierp verzoeker het volgende op: *“Ik wil er niet naar teruggaan naar Duitsland want veel mensen zijn daar depressief en het is daar erg triestig. Ik moest daar verblijven in een container waar geen wifi of bereik was. Telkens ik wou bellen naar mijn familie moest ik buiten staan in de regen. Dit is echt een moeilijke situatie. De plek waar ik verbleef was een landelijk gebied en we verbleven in het bos. Als we boodschappen moesten doen dan moesten we naar een klein dorp gaan. Ze haten echt vluchtelingen. Ik heb mijn uiterste best gedaan met asiel aan te vragen, zelfs in beroep te gaan en geduldig te wachten maar ik kreeg daar twee keer een negatieve beslissing. Ik ben gevlucht en naar Europa gekomen om te studeren en te werken en die kans kreeg ik niet in Duitsland maar ik hoop dat dit in België wel mogelijk zal zijn.”*

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand stelde verzoeker niet dat hij deze had. Het is slechts voor het eerst in het verzoekschrift dat verzoeker voorhoudt dat hij niet de mogelijkheid had om een arts te raadplegen wanneer dat nodig was. Vermits geen gewag wordt gemaakt van gezondheidsproblemen, toont verzoeker evenmin met deze loutere bewering aan dat hij een arts nodig heeft/of had.

3.6. Door toedoen van het afgewezen verzoek om internationale bescherming in Duitsland was de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet in beginsel verplicht om aan verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) af te leveren en verzoeker aan de Duitse autoriteiten over te dragen, tenzij deze overdracht aanleiding zou geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde van de staatssecretaris kon dan ook rechtsgeldig overwegen dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Duitse autoriteiten toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 18(1)d, van de Verordening 604/2013. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de feitelijke en juridische gegevens, die in de beslissing zijn opgenomen, verzoeker in staat stellen te begrijpen waarom deze beslissing werd genomen. Verzoeker lijkt deze ook nergens te betwisten. Er werd dus voldaan aan de formele motiveringsplicht.

3.7.1. Verzoeker is echter van oordeel dat een overdracht naar Duitsland een schending zou uitmaken artikel 3 van het EVRM.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest. Deze verdragsbepalingen luiden als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepalingen bekrachtigen één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013 is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013 toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Duitsland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9;

EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016 (GK), nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden* en EHRM 23 augustus 2016 (GK), nr. 59166/12, *J. K. en anderen v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013 het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013 bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen, neergelegd in de criteria van Verordening 604/2013, tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden*

overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, tweede lid, van de Verordening 604/2013 bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013 en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Duitsland en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als afgewezen asielzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 dient te worden overgedragen, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij een terugname door Duitsland.

3.7.2. Verzoeker vreest voor een deportatie naar zijn herkomstland door de Duitse overheid. Hij verwijst hiervoor naar het AIDA-verslag, *update* juli 2020, voorhanden in het administratief dossier en citeert hieruit ten dele.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker ten tijde van zijn Dublin-interview geen enkele reden opgaf die in verband kan worden gebracht met een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM die een overdracht aan Duitsland in de weg zou staan. Er lijken geen specifieke omstandigheden te bestaan die een overdracht in de weg zouden staan. Verzoeker uitte weliswaar onwil om naar Duitsland terug te keren en gaf een aantal socio-economische bezwaren op inzake mogelijkheden om te studeren, te werken en aan verblijfsdocumenten te geraken. De bezwaren die verzoeker opgaf, hebben geen uitstaans met een daadwerkelijk gebrekkig opvangfaciliteit in Duitsland en houden geen schending in van artikel 3 van het EVRM. Het ontberen van wifi binnen in een centrum, afgelegen wonen en de afwezigheid van een grotere stad om te winkelen, raken niet de beschermingscriteria, opgelegd door artikel 3 van het EVRM. Wat het racistisch gedrag van sommigen betreft, stelt de bestreden beslissing correct vast dat helaas dergelijke gedragingen zich overal voordoen in Europa.

Voorts valt het de Raad op dat verzoeker na zijn vroegere verblijf in België en na een verblijf in Frankrijk naar Duitsland terugkeerde en aldaar sedert juli 2019 verbleef totdat hij volgens zijn verklaring illegaal op 1 maart 2021 in België verbleef. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker na een overdracht naar Duitsland zal verblijven te ‘HEAE Giezen’.

De bestreden beslissing stelt juist: *“Middels het akkoord van 20.12.2021 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Duitse grondgebied.”*

Verzoeker citeert uit voormeld AIDA-rapport om te wijzen op een verstrenging van het Duits gedwongen verwijderingsbeleid. Uit de gehele lezing blijkt dat dit is gebeurd naar aanleiding van een te laks beleid dat niet afdoende deporteerde. Hieruit blijkt geenszins dat een gedwongen verwijdering willekeurig gebeurt of gebeurt tijdens de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming. Nieuwe wetgeving laat niet toe te wijzen dat het non-refoulementverbod niet wordt toegepast.

De verwijzing naar “DW, *“Germany resumes deportations to Afghanistan despite COVID”, 16 december 2020, beschikbaar op: <https://www.dw.com/en/germany-resumes-deportations-to-afghanistan-despite-covid/a-55963855>” en naar de bron “Concern at EU's growing push to return rejected asylum seekers”, 17 december 2020 (beschikbaar op <https://www.infomigrants.net/en/post/29162/concern-at-eu-s-growing-push-to-return-rejected-asylum-seekers>)” is niet dienstig: verzoeker is niet afkomstig van Afghanistan of Eritrea, stelt van Eritrese nationaliteit te zijn en verzoeker toont niet aan dat hij deportatie riskeert tijdens de behandeling van zijn (desgevallend) nieuwe verzoek om internationale bescherming dat hij kan indienen in Duitsland. Verzoeker toont evenmin aan of poneert geenszins dat in het herkomstland een hoge graad van Covid-besmettingen heerst.*

Hetzelfde geldt voor de bron: “The Point, *“Concerns mount over alarming Germany mass deportation”, 4 januari 2021 (beschikbaar op: <https://thepoint.qm/afrika/qambia/headlines/concerns-mount-over-alarming-germany-mass-deportation>)”*, nu verzoeker niet de Gambiaanse nationaliteit heeft.

Voorts hecht de Raad geen bewijswaarde in de zin van artikel 3 van het EVRM aan de kranten- en persartikels die verzoeker citeert en gebruikt. Deze wegen niet op tegen de landeninformatie, onder meer deze in het administratief dossier. Het gegeven dat Duitsland regelmatig deportaties uitvoert, ondanks de Covid-situatie, kan trouwens niet als abnormaal aanzien worden, minstens ligt hiervan geen bewijs voor. Verzoeker vergeet dat Duitsland veel asielzoekers in die context heeft opgevangen, wat algemeen is geweten.

Het betoog van verzoeker in zijn middel, dat Duitsland het refoulementverbod met de voeten zou treden, overtuigt niet.

3.7.3. Verzoeker stelt dat er opvangproblemen en behandelingsproblemen zijn over een verzoek tot internationale bescherming in Duitsland.

Hij stelt dat de “*protection officers*” niet voldoende gekwalificeerd zijn en citeert uit voormeld AIDA-rapport. Verzoeker leest de pagina's 16-17 onvolledig. Na problemen te hebben geschetst over de periode 2016-2018, bleek dat deze “*wildly exaggerated*”, hetzij zeer overdreven waren, dit na heronderzoek (pagina 16) en dat er een duidelijke verbetering was in vergelijking met de jaren 2016-2017 (pagina 17). Deze aantijgingen zijn dan ook niet van aard de bestreden beslissing te weerleggen.

Ook de bron “*InfosMigrants, “Germany and Greece deport failed asylum seekers to Pakistan”, 16 juli 2020, beschikbaar op: <https://www.infomigrants.net/en/post/26068/germanv-and-greece-deport-failed-asylum-seekers-to-pakistan>”* past verzoeker geenszins toe op zijn persoonlijke situatie. Verzoeker heeft geruime tijd in Duitsland al verbleven. Verzoeker heeft nooit aangehaald dat hij moest verblijven in een centrum waar dit citaat over spreekt.

Verzoeker gaat in zijn middel nergens in op zijn persoonlijke situatie, maar bespreekt enkel de algemene situatie in Duitsland op basis van een selectieve lezing van het AIDA-rapport en bepaalde knipsels uit artikels die in de pers zijn verschenen.

3.7.4. Verzoeker klaagt aan dat de asielzoekers niet altijd toegang hebben tot de noodzakelijke gezondheidszorg.

Verzoeker heeft niet verklaard dat hij gezondheidsproblemen kent of dat hij geen toegang tot medische zorgen had.

De volgende motieven in de bestreden beslissing onderschrijft de Raad:

“Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot ‘noodzakelijke verzorging’ voor acute ziektes of pijn de term ‘noodzakelijke verzorging’ niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die

geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA-rapport, p.98). Gespecialiseerde hulp voor getraumatiseerde verzoekers wordt in Duitsland verzorgd door gespecialiseerde artsen en therapeuten in hiervoor gespecialiseerde instellingen (AIDA p. 99). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”.

Het gegeven dat voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland bepaalde moeilijkheden kunnen opduiken wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, wordt nergens ontkend, noch het gegeven dat de gezondheidszorg soms wordt beperkt tot acute ziektes en pijn. Dit alles betekent evenwel niet dat elke overdracht naar Duitsland, zonder dat wordt aangetoond dat de betrokkene nood heeft aan specifieke medische opvolging, strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt immers geen bewijs aan dat hij kampt met nijpende gezondheidsproblemen.

3.7.5. Verzoeker herhaalt dat in Duitsland discriminatie bestaat tegen migranten.

Waar verzoeker op basis van bepaalde persartikels uit 2018 en 2017 stelt dat er in Duitsland aanvallen en racistisch geïnspireerde incidenten plaatsvinden waarvan asielzoekers het slachtoffer worden, merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij hiervan zelf het mikpunt zal worden in geval van overdracht naar Duitsland. Het betreffen persartikels en verzoeker toont evenmin een actueel karakter van het gebeuren aan. Evenmin toont verzoeker aan dat de Duitse autoriteiten niet bij machte zouden zijn hem in geval van onheil adequate bescherming te bieden.

3.7.6. Verzoeker slaagt er uiteindelijk niet in de pertinente vaststelling uit het AIDA-rapport te weerleggen dat er geen meldingen zijn dat *Dublin-returnees* problemen hebben ervaren na overdracht naar Duitsland (AIDA-rapport, p. 44). Het is evenwel mogelijk dat er in hoofde van verzoeker sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt (cf. HvJ, 19 maart 2019 (GK), C-163/17, *Abubacarr Jawo t. Bundesrepublik Deutschland*, §95). Er werden evenwel geen concrete elementen aangevoerd die zouden wijzen op een dergelijke buitengewone kwetsbaarheid. Verzoeker is er niet in geslaagd aan te tonen dat er in zijn hoofde specifieke bezwaren bestaan die een overdracht in de weg staan en is er ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat Duitsland geplaagd wordt door systeemfouten wat de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming betreft, waardoor zou moeten worden afgeweken van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 4 en/of 47 van het Handvest, noch van artikel 3.2 van de Verordening 604/2013 en/of van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Een manifeste beoordelingsfout maakt verzoeker niet aannemelijk.

3.8. Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maar toont niet aan dat hij gezondheidsproblemen kent, of familie hetzij een gezin heeft in België. Verzoeker verklaarde dat hij geen kind heeft. De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.9. Het enig middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN